

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပင်းသစ်

လမ်း

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

"အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ"

"ဟ"

"အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ"

"အမယ်လေး"

ညအချိန်မတော်မှာ လရောင်နဲ့ ဆို ပိုကြောက်တတ်တဲ့ ကိုတင့် ကျောချမ်းသွားလေ၏။ မှောင် မိုက်နေတာဆိုလျှင် ကိုယ်သွားမယ့်လမ်း တင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်သွားတော့ ပတ်ဝန်းကျင် ကို ဘာမှ မမြင်ရဘူးလေ။ အဲဒါက တော်သေးတာပေါ့။ လရောင်နဲ့ ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မြင်နေရတာကိုပဲ သူကြောက်တာ။

ပြီးတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က စရိုက်ကြမ်းပါဘိသနဲ့ ။ ဟိုတစ်ခါလည်း ပြောသံကြားလိုက်ပါ တယ်။ သစ်ခုတ်တဲ့ ကောင်တစ်ယောက် သူ့ရွာကို အပြန် ဒီနေရာမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လို့ တဲ့ ။ လရောင်နဲ့ ဆိုတော့ အဲဒီကောင်က တကယ်လူလို့ ထင်တာတဲ့ လေ။ ကျွန်မလမ်းမသိလို့ လမ်းတစ်ချက် လောက် ညွှန်ပြပေးပါဆိုလို့ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တာနဲ့ ပြန်ပျောက်သွားတာဆိုလားပါပဲ။

အခု ကလေးငိုသံကြောင့် ခင်စောက ခြေလှမ်းတွေရပ်ကာ နားစွင့်နေတာကိုပဲ သူက ကြောက် လန့်စွာနဲ့ လူချင်းပူးကပ်ကာ ...

"သွားလေ အစောရဲ့ ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ကလေးငိုသံကြားလို့ ပါ ကိုတင့်ရဲ့ "

"ငါလည်း ကြားတာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ... ဒီနေရာရဲ့ အကြောင်းကို နင် သိရဲ့ သားနဲ့ ဟာ"

"သိတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့"

"ဘာမှ ဒါပေမမဲ့နဲ့ ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား။ ငါကျောချမ်း လာပြီဟ ... ဟီး ဟီး"

"ရှင်ကလည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီးတော့ ဒီလောက်ကြောက်နေရသလား။ ကျွန်မကြောက်ဖို့ လည်း ထားပါဦး"

"ဘာဆိုလို့ လဲ။ ယောက်ျားက ယောက်ျား။ ကြောက်တာက ကြောက်တာပဲ။ ကဲ ... သွား စမ်းပါဟာ"

သွားစမ်းပါဆိုတဲ့ ကိုတင့်မှာ သစ်ရောင်းလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေကို အင်္ကျီအိတ်ထဲကနေ တစ်ယောက်ယောက် နှိုက်ယူသွားမှာ စိုးသည့်အလား လက်နှင့်ဖိထားမိသည် ။ ပြောလို့ မရဘူးလေ။ ဒီနေရာမှာ ဟိုတစ်လောကပဲ သစ်ရောင်းပြီးပြန်လာတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် ကလေးလေးပါ သုံးယောက်စလုံး အသတ်ခံလိုက်ရတာ။ လူကိုသတ်ပြီး ပိုက်ဆံတွေယူသွားတာတဲ့ ။

အမှုပေါ်တာကနောက်မှ လောလောဆယ်က ကိုယ့်အသက် အရှင်ပေးရတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင် ပေ။ ရောက်နေတဲ့ နေရာကိုကြည့်ဦး။ တောထဲတောင်ထဲပဲလေ။ သစ်ပင် ဝါးပင်တွေက အုံ့အုံ့ဆိုင်း ဆိုင်းနဲ့ ချောင်းထဲမှာ ကျောက်တုံးကျို ကျောက်တုံးကြားမှာ သွားနေရတာ။ လူကလည်း ပြတ်။ ကလေးငိုသံက ဟိုတစ်ခါ အသတ်ခံရတဲ့ ကလေးပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ အ

စိမ်းသေ သေကြပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွတ်ကြပါ့မလဲ။

"အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ"

"ဟော"

"အူဝဲ"

"အမယ်လေး ... ဟီး ဟီး"

ခင်စော ခြေလှမ်းတွေရပ်သွားလေလျှင် ...

"သွားလေ အစောရဲ့ ... ငါ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ "

"ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကိုတင့်။ ကလေးငိုသံ ဒီလောက်ကြား
နေရတာ သရဲခြောက်တာ တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ
သွားကြည့်မယ်"

"ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ မိန်းမရာ။ ဟိုတစ်ခါ အသတ်ခံရတာ ကလေးပါ
ပါမှန်း မင်း သိရဲ့ သားနဲ့ ။ တော်ကြာ ... မှ င်စာလေးဖြစ်နေရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲဟ"

"ဖြစ်ဖြစ် ... လာလိုက်ခဲ့"

"ဟမ် ... ငါ လိုက်ရမယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ပြောတော့ ရှင်ပဲ ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆို"

"ချစ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"အေးအတူ ပူအမျှပေါ့။ မလိုက်ဘူးလား လိုက်မှာ လား ဒါပဲပြော"

"အေးပါ ... ငါလိုက်ရတော့မှာ ပေါ့"

ဇနီးဖြစ်သူ ရှေ့မှ သွားတော့ ကိုတင့် ကြောက်ကြောက်နှင့်ပဲ လိုက်ခဲ့

ရသည် ။ လသာနေတယ် ဆိုပေမယ့် သစ်ပင်တွေရဲ့ အံ့ဆိုင်းမှုကြောင့်
မှောင်နေသဖြင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ပဲ ကလေးငိုသံကြား ရာကိုမှန်း၍
လိုက်ထိုးကြည့်နေရသည် ။ ကျောက်တုံးတွေကြားမှာ မို့ ...

"အစော ... လဲမယ်နော်"

"အင်းပါ"

"အူဝဲ အူဝဲ"

"ဟော"

"အူဝဲ အူဝဲ"

"ဒီအပေါ်က ကိုတင့်ရဲ့ "

"အေး ... ဟုတ်တယ်"

"အူဝဲ အူဝဲ"

မီးရောင်ကို နည်းနည်းရွှေ့လိုက်တော့ ...

"ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ "

အစော အတင်းပဲ ပြေးသွားလိုက်မိ၏။ ချောင်းကမ်းပါးပေါ်မှာ အနီး
နှင့်ထုပ်ထားတဲ့ ကလေး ပါ။ တော်သေးတာပေါ့ အချိန်မီတွေ့လို့ ။ မဟု
တ်ရင် မတွေးရဲစရာပါပဲ။ အနီးကလည်း ပုဆိုးစုတ် ကလေးပါ။ ငိုနေတဲ့
နီတာရဲလေးကိုကြည့်ပြီး အစော ရင်နှင့်သွားရလေ၏။ ပွေ့ချီဖို့ ပြင်လိုက်
စဉ် ...

"အစော"

"ဟင်"

"မင် မှ င်စာလေးဖြစ်နေဦးမယ်နော်၊ တော်ကြာ ချီလိုက်မှ လက်ထဲမှာ ကြီးကြီး လာပြီး ... ဟီး ဟီး"

"ရှင်ကလည်း ရိုးရိုးပဲတွေးစမ်းပါ ကိုတင့်ရယ်။ ကလေးက လူအစစ် ပါရင့်"

ပြောပြီး အစော ကလေးကိုပွေ့ချီပြီး ရင်ခွင်ထဲထည့်လိုက်တော့ ကလေးက အငိုတိတ်သွား လေ၏။ ကလေးမျက်နှာလေးကို ဓာတ်မီးထိုးကြည့်မိရင်း စိုက်ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ ခပ်နင့်နင့်ပါပဲ။ အခု သူ့လက်ကလေးသူထည့်ပြီး ပါးစပ်နဲ့ စုပ်နေတာ သနားစရာ။ မွေးကင်း စဆိုပေမယ့် အခုမွေးပြီး ပြီးချင်း စွန့်ပစ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

အနည်းငယ် တစ်ပတ်လောက်တော့ ရှိရော့မည်ပေါ့။ လက်ကလေး စုပ်နေတာ သနားစရာ လေးပါလား။ ဘယ်လို မိခင်မျိုးက ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးကြောင့် စွန့်ပစ်ခဲ့ပါလိမ့်။ ရက်စက်လိုက် ကြတာ။ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးတောင် ကိုယ့်စိတ်မျိုးဆိုရင် ဒီလိုစွန့်ပစ်ရက်မှ မဟုတ်ပေ။ ရင်ထဲ မှာ ဆို့နင့်သွားရပြီး မျက်ရည်လည်း ကျ လာပြီး ...

"ရက်စက်လိုက်ကြတာ။ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးကို ဘာလို့ များ စွန့်ပစ် ခဲ့ကြပါလိမ့်။ ကြည့်ပါဦး ကိုတင့်ရယ် ... ကလေးလေး သနားစရာကော င်းလိုက်တာ"

ကိုတင့်လည်း ကလေးလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သနားသွားရ၏။ ဘယ်လို လူစိတ်မရှိတဲ့ လူတွေက ဒီနေရာမှာ မှ လာပြီး ကလေးကို စွန့်ပစ်ခဲ့ကြပါ လိမ့်။

"တို့ နဲ့ တွေ့လို့ တော်သေးတာပေါ့။ သားကောင်တွေနဲ့ သာ တွေ့ရင် သွားပြီ"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ လာပစ်ထားတာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်"

"အခု တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အစော"

"ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ ကိုတင့်ရဲ့ ၊ ဒါ ... ကျွန်မတို့ နဲ့ ထိုက်လို့ ကျွန်မတို့ ရတာလေ။ ကျွန်မ တို့ မှာ လည်း သားသမီးမှ မရတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မမွေးမယ်"

"ဖြစ်ပါ့မလား အစောရဲ့ "

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ ဖြစ်တယ်"

ပြောရင်း အစော ထရပ်လိုက်၏။ မိခင်စိတ်မရှိတဲ့ သူတွေက စွန့်ပစ်ခဲ့ပေမယ့် သူမက မိခင် စိတ်ရှိတဲ့ မိန်းမလေ။ သူများ တွေ သားသမီးနဲ့ ဆက်ဆံရေးကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်ရပေမယ့် ကိုယ်က ရမှ မရနိုင်တာ။

"ကျွန်မ ဒီကလေးကို မွေးစားမယ် ကိုတင့်"

"မမွေးစားလို့ ကလည်း မရတော့ဘူးလေ။ သူများ စွန့်ပစ်တိုင်း တို့ကမှ စွန့်မပစ်နိုင်တာ။ ပြီးတော့ တို့ မှာ က သားသမီးမရှိဘူးလေ။ ဒါ ... ဘုရားကပေးတဲ့ ဆုပဲပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ... ဘုရားက ကျွန်မတို့ ကို ပေးလိုက်တာပဲပေါ့"

"ဒါနဲ့ "

"ဟင် ... ဘာလဲ"

"ကလေးက ယောက်ျားလေးလား မိန်းကလေးလား ကြည့်ပါဦး အစောရဲ့ "

"ဪ ... အင်း ဟုတ်သားပဲ။ နေဦး ... ကျွန်မကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

ထွေးထားတဲ့ အနီးကို ဖြေကြည့်မလို့ လုပ်ပြီးမှ ...

"ဒါနဲ့ ... ကိုတင့်"

"ဟေ"

"ရှင် ဘာလေးလိုချင်လဲ"

"အဟဲ ... သူများ တွေပြောသလိုပဲပေါ့ဟာ၊ ကိုယ့်သားသမီး ဖြစ်လာမှ တော့ ဘာလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရမှာ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား"

အစော နှုတ်ခမ်းလေး ပြီးသွားလေ၏။ ကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ပြီး လှိုက်လှဲမှုများက ရင်ထဲ မှာ အေးသလိုလို နွေးသလိုလိုပါပဲ။ သူမပေးချင်ခဲ့တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာတွေ အခုပေးခွင့်ကြုံ ပြီလေ။ သားသမီးဆိုတဲ့ ဆည်းလည်း လေးကြောင့် သူတို့ အိမ်လေးရှေ့ဆို သာယာတော့မှာ ပါ။ ဒါ ... ဘုရားပေးတဲ့ ဆုပါပဲ။

သားလေးလား သမီးလေးလားဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်ကြောင့် အနီးစလေးကို လှုပ်ကြည့်လိုက် တော့ ...

"ဟယ် ... ကိုတင့်"

"အေး ... ဘာလေးလဲ"

"ယောက်ျားလေးရှင့် ... ယောက်ျားလေး"

"ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုတို့ "

"ဘာဖြစ်လဲ"

"ငါက သပိတ်ပိုက်၊ နင်က သင်္ကန်းတောင်းပိုက်လို့ ရတာပေါ့ဟာ။ ကဲ ... ပြောနေကြတာဟယ် ဘယ်သူမှ မတွေ့ခင် တို့ သွားကြရအောင်"

"ဪ ... ကိုတင့်ရယ် ... မလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့မှ တော့ ဘယ်သူက လာတားနေမှာ လဲရှင်၊ သူများ တွေ့တော့ရော ဘယ်သူက လုမွေးမှာ မှ"

တ်လို့ "

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... တောထဲမှာ ဒီအချိန်ကြီးဆို တော့ ကြာရင် ကလေး အတွက် မကောင်းဘူးဟ။ နင်နဲ့ ဆို ကျောက်တုံး ကြားမှာ လဲနေဦးမယ်။ ပေး ... ငါပဲ ချီလာခဲ့မယ် အစော"

စောစောက ကြောက်တတ်သော စိတ်တို့ သည် အခုတော့ မီးခိုးများ လို ပြယ်ပျောက်သွားတာ သားသမီးလို့ ခံယူလိုက်တာနှင့် အရာအားလုံး ကို ရင်ဆိုင်ချင်မိသွားတဲ့ ဖခင်စိတ်ကြောင့်ဆိုတာ။

အခန်း (၂)

မေရယ် မေရယ် XXX ကျော်တော့လှေသူကြီးပါကွယ် ညားတော့လည်း လှေထိုးသားနဲ့ ရယ် XXX မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာရယ် XXX ရှောင်ဖယ်သလို သူ့ခွာတယ် XXX တကယ်တော့လေ မေရယ် XXX ငါ့ရည်းစား သူများ နဲ့ ညားပြီကွယ် XXX အို အေ အေ

ရင်ခွင်ထဲက ကလေးသည် ပထမတော့ မျက်လုံးလေးက ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ကြည့်နေရင်း နောက်တော့ ကိုတင့်က သီချင်းဆိုရင်း လှုပ်ပေးတော့ အိပ်သွားလေသည်။ သူတို့ နဲ့ တွေ့စဉ်က ရင်ခွင် မဲ့နေလို့ စူးစူးဝါးဝါး ငိုခဲ့သလောက် အခုတော့ သိပ်မငိုပေ။ ဗိုက်ဆာရင် ငိုပြီး နို့ဘူးဖျော်တိုက်လိုက်ရင် တိတ်သွားတာပါပဲ။ အကျိုးပေးတယ်လို့ ပဲ ခေါ်ရမလား။

နောက်တော့ အပြုံးမျက်နှာနှင့် ငရုပ်သီးထောင်းနေတဲ့ ဇနီးဖြစ်သူကို ကိုတင့် လှည့်ကြည့် လိုက်ကာ ...

"အစော"

"....."

"ဟဲ့ ... အစော"

"ရှင်"

"ငရုပ်သီးထောင်းတာ ဖြည်းဖြည်းထောင်းပါဟ။ တော်ကြာ အဲဒီအ

သံကြောင့် ငါ့သား နိုးနေ ဦးမယ်"

"မနိုးပါဘူးရှင်"

"နိုးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟ၊ ဖြည်းဖြည်းထောင်း"

အစောက ခင်ပွန်းကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။ အစကတော့ သူပဲ မှ င်စာလေး ဘာလေးနဲ့ ကြောက်ခဲ့တာလေ။ အခုကျတော့လည်း သူပဲ ချစ်လိုက်တာ တုန်လို့ ပဲလေ။ အရင်က အိပ်ရာထပျင်း တဲ့ သူ။ အခုကျတော့ အအိပ်မက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သားအတွက် အလုပ်ပိုကြိုးစားရမယ်တဲ့ လေ။ ရူးတာ တော့ သူရောကိုယ်ရော ရူးခဲ့ကြတာပါပဲ။

"သားလေးက အကျိုးပေးပါတယ် ကိုတင့်ရယ်။ တစ်ခါတလေ ဗိုက်ဆာလို့ သာဇိတာ။ မဟုတ်ရင် ကလေးရှိမှန်းတောင် လူတိုင်းမသိလောက်ဘူး"

"အေး ... ဟုတ်တယ်ဟ"

"ခုရော အိပ်သွားပြီမို့လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောက်အေးတဲ့ ကောင် သူ့ကို ဖိုးအေးလို့ နာမည်ပေးရမယ်"

"မဟုတ်တာ ကိုတင့်ရယ်။ ကျွန်မသားကို တွေ့လေရာနာမည် မပေးနိုင်ပါဘူးရှင်။ နေဦး ကျွန်မ စဉ်းစားဦးမယ်"

လင်မယားနှစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေကြပြီးမှ ကိုတင့်က ...

"ငါသိပြီ"

"ဟင်"

"သားကို တို့ သွားရင်းလာရင်း လမ်းမှာ တွေ့တာဆိုတော့ လမ်းလို့ နာမည်ပေးမယ်ကွာ။ အဲဒါက ရိုးမလိုနဲ့ ဆန်းတယ်ဟ"

"အို ... "မ"သတ်လမ်းကြီးနဲ့ တော့ မမှ ည့်ချင်ပါဘူးရှင်။ "န"သတ် လန်းက ဆန်းတာရှင်"

"နင်လည်း နင်ခေါ်ချင်သလိုခေါ်၊ ငါလည်း ငါခေါ်ချင်သလိုခေါ်မယ်။ အဓိပ္ပာယ်ချင်း မတူ ပေမယ့် အသံထွက်ချင်းကတော့ အတူတူပဲ"

"ကျွန်မကတော့ ကျွန်မသားကို အမြဲတမ်းလန်းတဲ့ ပန်းကလေးဖြစ် စေချင်လို့ (န) သတ်လန်း ပဲ"

"နင့်သဘောပါ"

"အစောရေ"

"....."

"အစော"

တဲရှေ့ကခေါ်သံကြောင့် အစောလည်ပင်းရှည်ကာ မျှော်ကြည့်လိုက် တော့ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ တကားကားနှင့် မြလေးပါ။ မြလေးက တောထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင်တည်ပြီး ဈေးရောင်းနေသူလေ။ ဒီ တောထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူ အားလုံးက ဟိုရွာဒီရွာမှ လူတွေ တောထဲမှာ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်နှင့် စီးပွား ရှာရင်း ဒီမှာ လာစုနေကြတာ ဖြစ်၏။

ရွာတွေမှာ အိမ်တွေရှိပါလျက်နှင့် ထားခဲ့ပြီး ဒီတောထဲမှာ ပဲ တဲဆောက်နေကြ၍ စီးပွားရှာနေ ကြတာပါ။ သစ်ခုတ်သူ၊ လွှသမား၊ သစ်ကုန် ကူးသူ ဝါးကုန်ကူးယူသူတေနှင့် ဈေးရောင်းသူတွေ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုများ လာပြီး နွေဘက်ဆို ဒီလိုပဲ ဆုံကြ၊ မိုးတွင်းဘက်ဆို ကိုယ့်ရွာကို ယ်ပြန်ကြ နှင့်ပေါ့လေ။

"အစော"

"ဪ ... မြလေးပါလား လာလေ မြလေး"

"အမယ်လေး ... ခေါ်လိုက်ရတာ အစောရယ်"

"ငရုပ်သီးထောင်းသံနဲ့ မို့လို့ မကြားဖြစ်သွားတာပါ မြလေးရဲ့ ။ လာ ... ထိုင်လေ"

"ထိုင်မနေတော့ပါဘူး။ တစ်လဆိုင်းနဲ့ ယူထားတဲ့ ဆန်အိတ်ဖိုး ရက်စေ့လို့ လာခဲ့တာ"

"ဪ ... အစောသိပါတယ် မြလေးရဲ့ ။ ဒီညနေပဲ လာပေးမလို့ ပါ။ အခု မြလေးရောက်လာ တော့ လာစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ ... ကိုတင့်"

"ဟေ"

"ရှင် မနေ့က သစ်ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံ ကျွန်မကို မအပ်သေးဘူးနော်"

"အပ်ရမလားဟ ... ငါ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို မင်း ဘယ်အချိန် နှိုက်ယူယူ ရနေတာပဲ ဥစ္စာ"

ကိုတင့် ဒီလိုပြောတော့ အစော ချက်ချင်းပဲ အနားကိုရောက်လာကာ ခင်ပွန်းအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို နှိုက်ယူပြီး ရေတွက်နေစဉ် ... မြလေးအကြည့်က ကိုတင့်ရင်ခွင်ထဲက ကလေးဆီသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ဘယ်လိုမိဘမျိုးတွေက စွန့်ပစ်ခဲ့ပါလိမ့်။

ကိုယ်တွေဆိုရင် အခုရှိနေတဲ့ ကိုယ်ဝန် တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ပြီး တောင် ဆေးခန်းခဏခဏ သွားပြပြီး ကိုယ်တို့ မြို့လေးက တိုက်နယ်ဆရာဝန်နဲ့ တောင် ဗိုက်အပ်ထားခဲ့တာ။ ဒီကလေးကတော့ မွေးပြီးမှ စွန့်ပစ်ခံလိုက်ရတာ ဘယ်လောက်ရင်နာစရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ကံဆိုး

လိုက်တာ ကလေးရယ်။

အင်း ... ခုတော့လည်း ကံကောင်းတယ်လို့ ပဲ ပြောရတော့မှာ ပေါ့။
တော်ပါသေးရဲ့ ကလေးမရ နိုင်တဲ့ လင်မယားလက်ထဲကိုမှ ရောက်လာ
တာ ဘုရားမတာပါပဲ။ ခု ချစ်လိုက်ကြတာ တုန်လို့ ပဲလေ။

"ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေးနော်"

"ငါ့ကို တူတာကိုးဟ၊ မတူဘူးလား ဒီမှာ ကြည့်"

ကိုတင့်က သူ့မျက်နှာသူ လက်ညှိုးထိုးပြီးပြောလေတော့ မြလေး မဲ့ခ
နဲဖြစ်ပြီးမှ ရယ်လေ၏။ ရယ်မှာ ပေါ့ သူ့အသားက ဒီလောက်မည်းနေ
တာကိုး။ ကလေးလေးက ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေးဆိုတော့ လေ။

"အင်း ... တူသမျှ ဘဲဥကို ကျီးကန်းချီသလိုဖြစ်နေပြီ"

"နင်ကလဲ"

"မဟုတ်လို့ လား"

"ဟီး ... ဟုတ်တယ်"

"ဒါနဲ့ နာမည်ပေးပြီးပြီလား"

"ပေးပြီးပြီလေ"

"ဘာတဲ့ လဲ"

"လမ်းတဲ့ "

"ဪ"

မြလေးတွေ့လိုက်တာက လမ်းမှာ ကောက်ရလို့ လမ်းလို့ မှ ညှိလိုက်
တာဆိုပြီးတော့လေ။ ပိုက်ဆံရေနေတဲ့ အစော ချက်ချင်း ဖျတ်ခနဲ မော့

လာပြီး ...

"မ သတ်နဲ့ လမ်း မဟုတ်ဘူး နော်။ "န" သတ်နဲ့ လန်းတဲ့ လန်း"

"ဟုတ်လား"

"ရော့ ... မြလေး ဆန်အိတ်ဖိုး"

မြလေးက ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူပြီး စပ်စုချင်သေးတာကြောင့် ...

"ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်"

"ဟင် ... ဘာလဲ မြလေး"

"ဒီကလေးနဲ့ အတူ ဘာမှ ပါမလာဘူးလားဟင်။ ဥပမာ ... မွေးသက္ကရာဇ်ကလေး ဘာလေး ပေါ့။ တော်ကြာ ... ဇာတာစစ်ချင်၊ ဗေဒင်မေးချင်တောင် မသိဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ပါ"

"အဲဒါတော့ ပါပါတယ်"

အိမ်ရောက်လို့ ကလေးကို အနှီးလဲပေးမှ ကလေးရဲ့ ကျောအောက်မှာ ပါလာတာလေ။ မွေးသက္ကရာဇ်ခုနှစ်နဲ့ မွေးတဲ့ နေ့ပေါ့။ စာရွက်ပိုင်းလေးနဲ့ ရေးပြီး ထည့်ပေးလိုက်လို့ အဲဒီအတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ရမည်။ စွန့်ပစ်ခဲ့သူတွေကိုလေ။

"ဒါဆို ဘာနေ့သားလဲ အစော"

"ဗုဒ္ဓဟူးသားလေ"

"ဟုတ်လား"

"ဟာ ... ဟုတ်သားပဲမိန်းမရဲ့ ။ သားက ဗုဒ္ဓဟူးသားဆိုတော့ တို့ ပေးတဲ့ နာမည်နဲ့ ကွက်တိပဲ"

"တိုးတိုးပြောပါ။ ကလေးနိုးဦးမယ်"

အစောက ပြောတော့ ကိုတင့် ဇက်ပုပြီး ချက်ချင်း အသံတိတ်သွား
လေတော့၏။

"ကဲ ... အစောရေ မြလေးပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်"

"အေးပါ ... မပေါ့မပါးကြီး ဖြည်းဖြည်းလည်း သွားဦးနော်"

မြလေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ဪ ... မိန်းမတစ်
ထောင်မှာ ၉၉၉ ယောက် က ကိုယ့်သားသမီးအတွက် အသက်ကိုပင် စွန့်
လွှတ်ရဲကြသလို သားသမီးကို စွန့်ပစ်ရက်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်လည်း
ရှိနေပါသေးလား။

အခန်း (၃)

မြလေးတစ်ယောက်လည်း ဗိုက်နာလို့ ဆိုတာနှင့် ဆေးရုံသို့ သွားကြလေသည်။ ဆေးရုံနဲ့ က တော်တော်ဝေးတော့ စက်လှေနဲ့ ဆည်ကိုဖြတ်ကူး၊ ပြီးမှ ကားနဲ့ ဆက်သွားရတာလေ။ ဒါကြောင့် လမ်းမှာ တင် မွေးမှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိကြ၏။

"မြလေး"

"ဟင်"

"ရရဲ့ လား"

"ရတယ် မောင်ကို၊ လမ်းတင်တော့ ငါ မမွေးလောက်ပါဘူး"

"အေး ... အဲဒါဆို တော်ပါသေးရဲ့ ။ ငါက လမ်းတင်မွေးမှာ စိုးရိမ်နေတာ"

"စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ ငါ အရမ်းကြီးနာနေတာမှ မဟုတ်တာ"

"အေးပါ ... အေးပါ"

ကိုမောင်ကို ဇနီးသည် ကို အားပေးရင်းပဲ ဘုရားစာတွေ ရသမျှ အကုန်ရွတ်နေမိသည်။ ဆေးရုံ ကိုရောက်တော့မှ ပဲ စိတ်ချမ်းသာရတော့၏။ မွေးလာတော့ မိန်းကလေးမို့ ဝမ်းသာလို့ မဆုံးနိုင်။ ပထမ သားနှစ်ယောက် မွေးထားပြီးပြီမို့ ဒီတစ်ခါမွေးရင် မိန်းကလေးဖြစ်ပါစေလို့ ဆု

တောင်းနေခဲ့တာ။

အခုတော့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့် မျက်နှာမှာ ပြုံးချိုနေလျက် သမီးလေးကို လက်ပေါ်ကမချနိုင်။

"သမီးလေး လိုချင်ခဲ့တာ ... အခု သမီးလေးမွေးတော့ တို့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားပြီပေါ့။ ဒါမှ နင့်အတွက် အဖော်ရမှာ မြလေးရ"

"မောင်ကို"

"ဟေ"

"ဒီနေ့ ဘာနေလဲ"

"စနေလေ"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒါဆို သမီးလေးက စနေသမီးလေးပေါ့"

"ဒါပေါ့ ... စနေသမီးထွေး ရေလိုအေးမှာ ဟ"

"အက် အက်"

"ဟော ... နို့ဆာပြီထင်တယ်။ နို့တိုက်ဦးမယ် ... ပေး၊ ငါ့ကို"

ရင်ခွင်ထဲရောက်လာတဲ့ သမီးလေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း မြလေး အစောရဲ့ ကလေးလမ်း ကို သတိရမိသွားသည် ။ သူ့ခမျာ မိခင်နို့ကို မစို့ရရှာဘူးပေါ့။ အခုနေ့များ အနားမှာ ရှိရင် ကိုယ့်နို့ကို မျှဝေပြီး တိုက်ပေးချင်လိုက်တာ။ သမီးလေးအတွက် လုံလောက်မှုရှိတယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။

"မြလေး"

"....."

"တို့ သမီးလေးကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားပါဦးဟ"

"အင်း ... နေဦး၊ ငါ စဉ်းစားဦးမယ်"

"အေး ... သူများ မမှ ညှိတဲ့ နာမည်ဆန်းဆန်းလေးပေးမှ တို့တောမှာ က သိတယ်မို့လား။ ဖြူမတို့ ၊ နီနီတို့ ၊ သူဇာ၊ ကေသီ၊ နွယ်နီ ဒါမျိုးတွေထဲက ထွက်ကိုမထွက်ဘူး"

"အေးပါဟယ် ... နင်တိတ်နေစမ်းပါ"

မောင်ကို ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့ မြလေး တွေတွေလေး စဉ်းစားနေမိသည် ။ သမီးလေးကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးရင် ကောင်းမလဲလို့ လေ။ စနေသမီးဆိုတော့ တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ နနဲ့ စပေးရမှာ ။ တင် ထားမင်း၊ ထိပ်ထားမင်းတို့ ကျတော့ လှတော့လှပါတယ်။ ဒီနာမည်မျိုးက ရှိနေပြန်ရောလေ။

အင်း ... ပန်းနာမည်ပေးမယ် ဆိုရင်တော့ ...

"တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ နနဲ့ စတဲ့ ပန်းနာမည်တစ်ခုခု နင်စဉ်းစားကြည့်ပါလား မောင်ကို"

"ပန်းနာမည်"

"အေး"

"ဒါဆို ... နေဦး"

မောင်ကို ပန်းတွေကိုမြင်ယောင်ကြည့်ပြီး နာမည်တွေကို ရွတ်ကြည့်

နေမိ၏။

"ဒေလီယာ၊ နှင်းဆီ၊ ဒေါန အဲဒါပဲရှိတာဟ။ နှင်းဆီလို့ ပေးရင် ကောင်းမလား"

"အဲဒီနာမည်က ရိုးနေပါပြီ"

"ဒါဆို ဒေါန"

"အဲဒါကြီးက မကောင်းပါဘူး"

"အဲဒါဆို ဒေလီယာလို့ ပဲ မှ ညှိလေ"

"မကောင်းပါဘူး မောင်ကိုရယ်၊ နေပါဦး ... ငါစဉ်းစားပါဦးမယ်"

မြလေး စဉ်းစားနေချိန်မှာ မောင်ကိုက သူစားဖို့ ဝယ်လာတဲ့ နေကြာစေ့ထုပ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ကနေထုတ်ပြီး ဗီရိုပုလေးပေါ်သို့ လှမ်းတင်လေ၏။ နငယ်နဲ့ စတဲ့ နေကြာ။ ဒါလည်း စနေနဲ့ စတဲ့ ပန်းပဲ ဥစ္စာ။ ကျန်တဲ့ ပန်းတွေက နေထိရင် ညှိုးနွမ်းသွားတတ်ကြသေးတယ်။

နေကြာဆိုတာကတော့ နေမင်းကို မျက်နှာမူပြီး သတ္တိရှိရှိ ရှင်သန်ခဲ့တဲ့ ပန်းလေ။ သမီးလေးကို လည်း စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်အောင် သွန်သင်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ...

"ဟုတ်ပြီ"

"ဘာလဲ"

"သမီးလေးကို နေကြာပန်းလို့ နာမည်ပေးရမယ်"

"နင့်ဟာကလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"လှလည်း မလှဘဲနဲ့ "

"လှတာ မလှတာထက် ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတဲ့ မောင်ကိုရဲ့
။ လူ့ဘဝဆိုတာ တစ်သမတ်တည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ ဝါးလုံးနင်းမိ
မှန်းမသိ ဝါးခြမ်းနင်းမိမှန်းမသိနဲ့ လေ။ နေကြာဆိုတာ သတ္တိရှိတယ်။
နေရောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် လရောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ပန်းပဲ။ အဲဒီ
တော့ ငါ့သမီးကို စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်အောင် နေကြာပန်းလို့ နာမည်ပေးမ
ယ်"

"အေးလေ ... နင့်သဘောပါပဲ"

နေကြာပန်းလို့ ရွတ်ကြည့်မိရင် မြလေးရင်ထဲမှာ ပင် စိတ်ဓာတ်တွေ
ပို၍ ခိုင်မာလာသလိုပါပဲ။

အရာရာကို ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားက ရှိကိုရှိမှ ဘဝက လှပသေချာ
မှာ ပဲလေ။
